

разбере, че за спасението на душата си трѣбва да яде празъ, рѣпа и камъне, а поповетѣ и учителитѣ — печени патки и... (въ скобки да кажа, да ходятъ съ посинѣли носове)“.

„Добро, много добро! че има такива хора, които искатъ да вкаратъ цѣлъ народъ въ царство небесно. Само—я слушайте, господа, да си даде и Будилникътъ мнѣнието: неще ли бжде добръ, додѣ начне да работи тая фабрика, да се курдисатъ нѣйдѣ още отъ сега нѣкой и другъ купове, та да се попривапцватъ ако не вѣхтитѣ попове, то баремъ тия, които попятъ сега т. т. прѣосвѣщенства, защото т. т. прѣосвѣщенства попятъ ужъ добри попове, а народътъ — простъ народъ! — вмѣсто благодарность повтаря старата си пѣсень: „вѣржи за опашката на магарето 1000 гроша (о! много сж при сегашнитѣ оскждни години) и проводи го при владиката, той и него ще опопи. Както щете, ама като се цопатъ поповетѣ баремъ въ купъ, то народътъ и да имъ познава кожата, ще рѣче: „добри сж, че сж минали прѣвъ огънь“. — Добръ е такава фабрика да се отвори въ „Търновбургъ“, защото тукъ учебнитѣ завѣдѣния цѣфтятъ като „бабинъ косъмъ“, та хичъ олмаса и фабриката ще цѣфне като кисело зеле прѣвъ марта“.

Не искалъ Ботйовъ да остави на мира и живопогребанитѣ гениални литературни и общественни дѣятели. — Ишалахъ! — казва той; ако е живъ Будилникътъ да дочака онова врѣме, кога се прѣселятъ въ лоното Авраамово нашитѣ велики поети, нашитѣ политически и економически дѣятели и нашитѣ фарисеи, той ще имъ въздигне такива паметници, каквито не сж въздигали дори и букурешкитѣ българи на Раковски. Тѣзи паметници Будилникътъ ще украси и имената на почившитѣ ще обезсмърти съ слѣдующитѣ отъ злато надписи: